

POSUDEK VEDOUCÍHO PÍSEMNÉ DISERTAČNÍ PRÁCE

Název práce:	České baletní umění mezi lety 1960 a 1989
Autor/ka práce:	Monika Štúrová
Studijní program:	Taneční věda
Typ studijního programu:	doktorský

Přístup autora ke konceptu a řešení tématu, aktuálnost tématu, odborný přínos, formální úprava a úroveň práce / Celkové vlastní shrnutí hodnotitele:

Monika Štúrová se po dobu svého doktorského studia rozhodla zkoumat historii a peripetie českého tanečního umění mezi lety 1960 a 1989. Toto období našich dějin zahrnuje hned několik významných a zajímavých etap. Začíná v nadějných letech šedesátých, pokračuje složitým obdobím normalizace, které plnou vahou na naši společnost dolehlo na přelomu let 1971-72, a pokračuje časem pozvolného ideového vyprazdňování politického systému, které vedlo k uvolňování šroubů v druhé polovině 80. let a vyvrcholilo jeho pádem v roce 1989. Je to období velmi barvitě a bohaté na události, které mohly ale nemusely mít na formování podoby tanečního umění vliv. Zároveň se nutně muselo nějakým způsobem propsat do soukromého i profesního života hned tří (možná i čtyř) generací tvůrců a interpretů. Tanec jako umění samozřejmě není oproštěn od vlivu ostatních uměleckých žánrů. I jejich vzájemná interakce v průběhu tří desetiletí je hodna bližšího zkoumání. Navíc popisované období už se dočkalo poměrně hluboké reflexe jak v oblasti divadelní, tak v oblasti hudební. Tanec na ni doposud stále čekal. Volbu tématu lze proto označit jako aktuální a přínosnou.

Zcela původní záměr Moniky Štúrové, zabývat se tanečním uměním na území našeho státu mezi lety 1960 a 1989 jako celkem, se velmi brzy ukázal jako příliš rozsáhlý. Oblast zájmu tedy bylo nutné nějak zredukovat. Protože se Monika zvoleného tématu již dotkla jak ve své práci bakalářské (na téma Petr Weigl jako režisér baletních filmů a inscenací) a diplomové (na téma Balet Národního divadla v 70. a 80. letech 20. století) rozhodla se nakonec věnovat hlavně stálým baletním souborům, které působily na vlastní scéně a měly i vlastní zázemí, a zároveň z tohoto zkoumání vyjmout scény slovenské, přestože v popisovaném období byly součástí umělecké mapy naší společné republiky. Právě proto, že se její dvě předchozí práce zabývali osobnostmi a děním na naší první scéně, chtěla se tentokrát obrátit mimo centrum a jiné zjistit, jak si v porovnání s Prahou vedly soubory oblastní. I to se jeví jako logická a smysluplná volba.

Systematicky přistoupila i k volbě metodiky tvorby své budoucí práce. Provedla solidní počáteční literární rešerši, kterou jsme spolu vícekrát konzultovaly a doplňovaly. Při sběru dat předpokládala, že se bude moci v co největší míře opřít o průzkum dostupných archívů, jejichž seznam si také poctivě připravila. Aktivně vypracovala grant, který měl pokrýt její cesty po těchto archívech, který jí byl schválen. Protože doba, kterou se chtěla zabývat, byla mimo její generační zkušenosti a proniknout do spletitých a někdy až schizofrenních společensko-politických vztahů, které u nás v dobách socialismu panovaly bylo složité, měla v plánu také absolvovat semináře na toto téma. V dalším sledu jí v bádání měly pomoci rozhovory s pamětníky, které často složitě vyhledávala a oslovovala a dobová reflexe v novinách a časopisech. Začala s velkou vervou. Neznám však nikoho, komu by se v průběhu doktorského studia nestavěly do cesty překážky.

V Moničině jich bylo hodně. Vedle těch běžných, které ve své práci popisuje, jako je stav archívů a (nemůžu si pomoci) až zlomyslně koncipovaný zákon o GDPR, který cestu k informacím často v zásadě znemožňuje, nebo neochota a obavy pamětníků, kteří se zdráhali o zmiňované době obšírněji bavit, to byl hlavně Covid, který ji zabrzdil hned ve dvou vlnách. Čas a síly jí ubíralo i zaměstnání, bez kterého by studium finančně nezvládla, práce pro katedru (kterou vykonávala a vykonává velmi svědomitě) a pro Taneční aktuality, osobní problémy. Aktivní periody střídaly chvíle, propadů, chvíle, kdy musela práci na disertaci odložit. Přišlo i období, kdy musela studium přerušit. Vážím si toho, že se poté dokázala znovu vzbudit a rozhodla se svůj boj dotáhnout až do konce. Cítím, že je pro ni velmi důležité tuto životní etapu uzavřít. Jsem si ale také vědoma toho, že průběh jejího doktorského studia i jeho překotný závěr se nutně projevil na finální podobě předkládaného textu.

Moniku Štúrovou znám po celou dobu jejího studia, znám cestu, kterou prošla od chvíle svého příchodu na katedru tance do dnešní chvíle. Učila jsem jí, vedla jsem obě její předešlé práce. Víím, že má potenciál dobře pracovat s prameny, najít relevantní informace, podrobit je kritickému hodnocení a vyvodit z nich adekvátní závěry. Víím, že práci na svém doktorském textu věnovala velké úsilí. Víím, že je pracovitá a zodpovědná bytost. A víím, že by dosáhla mnohem lepšího výsledku, kdyby v závěrečné fázi měla na svou práci alespoň o měsíc více času.

Jsem přesvědčená, že koncept, se kterým do práce na své disertaci vstupovala, je dobrý, ale také víím, že se jí ho nepodařilo beze zbytku naplnit. Jsem přesvědčena, že nashromáždila množství cenných a zajímavých faktografických údajů jak o baletních souborech, tak o umělcích, kteří s nimi byly svázáni a o dobovém repertoáru. Jsem přesvědčená, že předkládá užitečný přehled o velikosti těchto souborů, personálním obsazení, o jejich pozici v rámci jednotlivých divadel, o jejich každodenním fungování. Za obohacení považuji i zařazené vzpomínky pamětníků, i když si myslím, že by rozhovorům, které Monika nashromáždila mohl být věnován větší prostor. Co už se podle mě Monice dotáhnout nepodařilo je tyto jednotlivé informace podrobněji analyzovat, případně nějak interpretovat, okomentovat a dobrat se tak k nějakým všeobecně platným postřehům o době, o lidech, o podobě jevištního tance, o poloze jednotlivých souborů na pomyslné mapě českého tanečního světa 60. – 80. let. minulého století. Reflexe, na kterou přichází čas právě poté, kdy sesbírané informace shromáždíte na jednom místě a máte možnost s nimi začít skutečně pracovat, rozebírat je z různých úhlů pohledu, a tak dále. Jako školitel se cítím vinna tím, že jsem v konečné fázi nedokázala dostatečně tlačít na to, aby byla Monika v tomto směru důslednější, netrvala na některých svých doporučeních důrazněji.

Zkušební řád naší školy bohužel nezná možnost přijetí disertační práce s podmínkou jejího dopracování o připomínky a doporučení, které diplomantovi dá zkušební komise. Autor dostane šanci dotáhnout text do podoby, za kterou s bude opravdu stát, aniž by bylo zpochybněno všechno dobré, co na něm doposud udělal. Téma, které si Monika Štúrová zvolila za to stojí a stojí za to i práce, kterou doposud odvedla. V našem případě je to jen buď a nebo. Z tohoto důvodu její práci k obhajobě doporučuji, a je na Monice samotné, zda bude ochotná na svém textu ještě pracovat.

Stanovisko posuzovatele k výsledku kontroly Theses:

Po pečlivém zkoumání všech míst, které Theses označil jako problematická jsem došla k názoru, že v žádném z nich nejde o plagiát.

Doporučení práce k obhajobě: DOPORUČUJI

Datum vypracování posudku: 28. 8. 2023

Elvíra Němečková

Jméno vedoucího práce

.....

(datum a podpis)